

מ"ת 2984/02/12 - תופיק דלו, פואד אבו מנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 2984-02-12 מדינת ישראל נ' דלו (עציר) ואח'
תיק חיצוני:

בפני מבקשים	כב' השופט ציון קאפח
1. תופיק דלו (עציר) - על-ידי ב"כ עו"ד אבי כהן	
2. פואד אבו מנה (עציר) - על-ידי ב"כ עוה"ד שמשון וייס ואיתן און	
נגד משיבה	מדינת ישראל - על-ידי ב"כ עוה"ד ענת בן זאב ומיטב דגן

החלטה

בקשה לעיון חוזר על פי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

לנסיבות נדרשתי בשורה ארוכה של החלטות.

כתב האישום המתוקן מייחס למבקשים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק.

בשנת 2012 הוריתי על מעצר המבקשים עד תום ההליכים, משנמצא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת את האישומים נגדם וכי כל חלופת מעצר לא תסכון בעניינם.

מאז ועד היום הוארך מעצר המבקשים מעת לעת על ידי בית המשפט העליון, על פי סעיף 62 לחוק המעצרים.

בשל קוצר היריעה, אין מקום להידרש לכל ההליכים בבית המשפט העליון, פרט לאלה הרלוונטיים להחלטה זו.

הבקשה הנוכחית:

עמוד 1

לפי שחלק מהטענות אשר הועלו זהה לשני המבקשים, אפתח את הדיון בעניינם בשתי טענות משותפות.

ב"כ המבקשים מיקדו את טענותיהם בשניים:

א. הימשכות ההליכים מזה 3 שנים.

מצאתי כי אשר לטענה בדבר הימשכות ההליכים, יש לדחותה על הסף. מקומה של הטענה לדיון בית המשפט העליון על פי סעיף 62 לחוק המעצרים.

ב. החלטת כבוד השופט דנציגר בבקשה להארכת מעצר השניים על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, במסגרת בש"פ 1724/15.

החלטת כבוד השופט דנציגר:

ההחלטה ניתנה ביום 16.3.15 במסגרת דיון לפי סעיף 62 לחוק המעצרים.

כבוד השופט דנציגר סקר, במסגרת החלטה זו, את ההליכים הקודמים, קבע כי מקובלת עליו טענת המדינה שמסוכנות המשיבים נלמדת מהמעשים המיוחסים להם ומעברם הפלילי והוסיף כי מקובלת עליו טענה נוספת שעניינה חשש בנסיבות העניין מהימלטות המבקשים מאימת הדין, לאור העונש הצפוי להם באם יורשעו (פסקה 19 להחלטה).

ב"כ המבקשים נתלים בפסקה 21, שזו לשונה:

"בשולי הדברים לא למותר לציין, כי אין בהחלטות בית משפט זה להאריך פעם אחר פעם את מעצרו של המשיבים מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, כדי למנוע מהמשיבים את האפשרות להגיש בקשה לשקול את שחרורם לחלופת מעצר. אפשרות זו פתוחה בפני המשיבים בכל שלב, ככל שיש בידיהם להציג חלופה הולמת והדוקה שיכולה לאיין את מסוכנותם ואת החשש להימלטות מאימת הדין בנסיבות העניין, שתימצא ראויה והולמת על ידי בית המשפט המחוזי (ראו והשוו: בש"פ 6683/15 מדינת ישראל נ' פינטו (20.10.2014); עניין ז'אנו)".

הצדדים נחלקו בשאלה האם התכוון כבוד השופט דנציגר להורות למותב זה, לדון הלכה למעשה בחלופת מעצר, או שמא מדובר בהפניה כללית לזכויות המבקשים על פי חוק.

עיון מדוקדק בהחלטה לא מותיר ספק אשר למשמעות הדברים.

לבד מהאמור בפסקה 19, כפי שהובא לעיל, באה פסקה 20 ומסלקת כל ספק:

עמוד 2

"לנוכח האמור לעיל- מכיוון שההליך העיקרי מתנהל באופן מסודר ורציף, ומכיוון שמסוכנותם של המשיבים הינה גבוהה, ועל אף שמדובר במעצר ממושך מאוד, לא שוכנעתי כי בנסיבות העניין השתנתה "נקודת האיזון" בעניינם של המשיבים". (ההדגשות אינן במקור- צ.ק).

סיוע נוסף אפוא לטענת התביעה כי מדובר בהפניה כללית ותו לא, מצאתי בביטוי "אפשרות זו פתוחה בפני המשיבים **בכל שלב**".

לפי שהדיונים בבית המשפט העליון, על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, נערכים **בציר זמן נתון**, תוך בחינת התקדמות ההליך בתיק העיקרי, הדעת נותנת כי לא היה מקום לנקוט בתיבה "**בכל שלב**" אם אכן הכוונה הייתה לבחון חלופת מעצר בשלב הנוכחי.

לא זו אף זו, בהחלטה קיימת קביעה מפורשת כי "**נקודת האיזון**" לא השתנתה.

משמעם של דברים: **החלטת כב' השופט דנציגר כיוונה לזכויות המבקשים על פי חוק ולא מעבר לכך.**

עו"ד וייס הפנה ל-בש"פ 22/07 ו-59/07 **מדינת ישראל נ' ז'אנו ואח'**. עיון בהחלטת כבוד השופט א.א. לוי ז"ל, במסגרת דיון על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, מעלה את הקביעות הבאות:

"בנסיבות אלה, סבורני כי הגיעה השעה להכריע את הכף לטובת זכותם לחירות על פני כל שיקול אחר".

"...המשיבים ישוחררו ממעצרם לאחר שיציעו חלופה שתיבחן על ידי שירות המבחן ותימצא על ידי בית המשפט המחוזי, ראוייה והולמת".

הנה כי כן, ההבדל בין שתי ההחלטות מדבר בעד עצמו ומכאן שרווח והצלה לא יעמדו למבקשים בנקודה זו.

אשר על כן, יש לדחות עתירת המבקשים בסוגיות הללו.

ב"כ המבקש 1, עו"ד אבי כהן, העלה טענה נוספת בדבר כרסום בעוצמת הראיות.

לשיטתו, בבקשה המקורית, בטיעונים בעל פה ובתגובה בכתב לתגובת המאשימה, התשתית הראייתית הנוכחית מצביעה על אלה:

1. המבקש לא נמלט לעיר רמלה.
2. המבקש לא היה קרוב למנוח עת נדקר.
3. המבקש התקשר לאביו מיד לאחר הרצח, תוך שהוא מצוין כי "**קרה אסון**".

4. לא היה דבר חריג בהתנהגות המבקש עובר לאירוע, והוא אף שוח עם חברתו מספר פעמים במהלך האירוע.

5. היעדר מניע.

ב"כ המשיבה הגיבה אחת לאחת לטענות בדבר הכרסום בחומר הראיות:

1. החלטת המעצר מושתתת על מערכת ראיות נסיבתיות, בנויה נדבך על נדבך, ובכלל זה סרטי מצלמות אבטחה, מצלמות פרטיות ותמונות סטילס.

בנקודה זו לא חל כרסום כלשהו.

2. ידיעת המבקש פרטים מוכמנים.

3. אשר לאי בריחה לרמלה, הטענה נדונה בבית המשפט העליון.

4. המבקש עצמו לא זכר בחקירתו מה אמר לאביו עת התקשר אליו.

5. עד ההגנה אליאס אינו יכול לשפוך אור על מעורבות המבקש לפי שהלך בגפו לביתו בחזרה מהכנסייה.

6. בעת חקירת העדה מדונה ואהב הוברר כי העדה תיעדה שיחתה עם המבקש, שם ציין כי הנאשמים האחרים חוששים ממנו לפי שביכולתו להסב להם נזק.

דין

חלק ניכר ומהותי מטענות ב"כ המבקש הועלה כבר בהליכים קודמים.

הלכה היא כי רק התפתחות שהינה בבחינת: "מהפך ראיתי", "כרסום מהותי ומשמעותי", "שינוי דרמטי", "הקערה נהפכה כליל על פיה" וכדומה, תהיה בבחינת "היחלשות נוספת בעוצמת התשתית הראייתית" כהגדרת ב"כ המבקש.

ראה לעניין זה בש"פ 8216/13 **אוחיון ואח' נ' מדינת ישראל** (30.1.2014).

טענות המבקש נבחנו בחלקן על ידי בית המשפט העליון בהליכים קודמים, כפי שיפורט להלן, והאחרות אינן נוגעות לליבת הראיות.

ראו לעניין זה דברי כבוד השופטת חיות במסגרת בש"פ 7826/13 **תופיק דלו נ' מ"י** (10.12.2013, פסקה 10), שם היא קובעת כי נדבך משמעותי ביותר במערך הראיות הוא שהותם של שני המבקשים בצוותא חדא עד לרגע הרצח עצמו, הכל כפי שהשניים נצפו בסרטי האבטחה.

כך גם אשר לפרטים המוכמנים. ראו פסקה 8 להחלטת כבוד השופטת חיות ודברי כבוד השופט מזוז במסגרת בש"פ 388/15 תופיק דלו נ' מ"י (29.01.2015, פסקה 12).

אשר על כן, יש לדחות הבקשה גם בעניינו של המבקש 1, תופיק דלו.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.